

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/47/2012
Identifikačné číslo spisu:	3212200309
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3212200309.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne R., bytom P., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, so sídlom Drieňová 22, Bratislava 29, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SVS-OP-2011/026988/TGZ zo dňa 01. decembra 2011, o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/10/2012-30 zo dňa 05. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/10/2012-30 z 05. júna 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.: SVS-OP2011/026988/TGZ zo dňa 01. decembra 2011 ako aj rozhodnutia Obvodného úradu Bánovce nad Bebravou, odbor všeobecnej vnútornej správy, so sídlom Nám. L. Štúra 7/7, Bánovce nad Bebravou (ďalej aj správny orgán I. stupňa) č. ObU-BN-0VV5-PR/2011/00215 zo dňa 07. septembra 2011, na základe ktorého bola žalobkyňa uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“ alebo „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustila tým, že dňa 01. marca 2011 o 11:50 hod., v Bánovciach nad Bebravou, pred vchodom do predajne Orange na ulici Záfortňa zobrala na zemi položený balíček s dvomi kusmi mobilných telefónov, ktoré mali byť kuriérskou službou doručené predajni T-Mobile na ul. A. Kmeťa a pracovník kuriérskej služby si ich tam na chvíľu odložil, za čo jej bola uložená sankcia - pokuta vo výške 30 eur a povinnosť zaplatiť náhradu trov priestupkového konania vo výške 16 eur.

Krajský súd vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu veci dospel k záveru, že žalobkyňou uvádzané dôvody žaloby, a to doba jej zotrvania v predajni Orange, skutočnosť, že bezpečnostná kamera ju jednoznačne nezachytila pri odcudzení balíčka s mobilmi ani nemožnosť vypočutia ňou navrhovaných

svedkov, p. D. a p. T., neboli dôvodné a spôsobilé preukázať jej nevinu. Svedkovia, ktorých navrhla žalobkyňa vypočuť, neboli prítomní pri pobyte žalobkyne v predajni Orange, ani pri jej odchode z predajne. Pred predajňou sa nezdržovali a žalobkyňa sa mala s nimi stretnúť až následne. Tvrdenie žalobkyne v žalobe, že ju čakali pred predajňou Orange je v rozpore s jej výpoveďou pri prejednaní priestupku, kedy uviedla, že títo svedkovia boli v inej predajni kupovať cigarety. Krajský súd skonštatoval, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán zabezpečili v prejednávanej veci potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili, vyvodili z nich správny právny záver a správne aj rozhodli o uznaní žalobkyne za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., za čo jej bola uložená sankcia - pokuta vo výške 30 eur, v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. a povinnosť uhradiť trovy konania štátu vo výške 16 eur, v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. Správne orgány tak rozhodli v súlade so zákonom, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a v konaní neúspešnej žalobkyne náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, namietajúc, že „je nevinná z priestupku č. p. Obu-BN-OVVS-PR/2011/00215 z ktorého ju obvodný úrad Bánovce nad Bebravou, odbor všeobecnej vnútornej správy Nám. Ľ. Štúra 7/7, 957 01 Bánovce nad Bebravou zo dňa 07. septembra 2011, v ktorom je uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti majetku.“.

Výtýkala krajskému súdu, že nedostatočne preskúmal jej žalobu, nevyžiadala si videozáznam z predajne Orange z doby krádeže z predajne Orange, na ktorom je jasne vidieť že sa v predajni zdržala iba asi 30 sek. a nie 5 minút ako uviedla svedkyňa V.. Z videozáznamu je jasné, že jej výpoveď je nepravdivá. Taktiež napadla výpoveď J. z náprotivnej Očnej optiky, ktorá uviedla že nevie, či osoba ktorá odcudzila balík bola muž alebo žena. Z uvedeného dôvodu táto identifikácia je nedostatočná a nemala by sa brať do úvahy.

Žalobkyňa mala za to, že Obvodný úrad v Bánovciach nad Bebravou dostatočne nepreskúmal fakty a uznal ju za vinnú, aby mohli prípad rýchlo uzavrieť.

Takisto namietala, že krajský súd nepredvolal ňou navrhnutých svedkov. V čase, keď sa uvedený skutok stal, v poobedňajších hodinách ulicou Záfortňa prechádza veľa ľudí, nakoľko táto ulica je hlavnou ulicou smerom k centru mesta a na autobusovú stanicu.

Z vyššie uvedeného žiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby žalobkyňu zbavil obvinenia v plnom rozsahu, nakoľko vyššie uvedený priestupok nespáchala a je nevinná.

Na záver uviedla, že chce uviesť existenciu svedka D., nar. XX. P. XXXX, ktorého zároveň žiada predvolať. Menovaného svedka žalobkyňa uvádza až teraz, pretože nebol zastihnuteľný.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom odvolaní opätovne uvádza skutočnosti, ku ktorým sa už vyjadril vo vyjadrení k podanej žalobe a na obsahu vyjadrenia naďalej zotrváva. Žalovaný ďalej uviedol, že k existencii svedka D. sa nemá možnosť vyjadriť, pretože žalobkyňa jeho meno uviedla až v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne. Na základe uvedeného žalovaný považuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/10/2012-30 zo dňa 05. júna 2012 za vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z pripojeného spisového materiálu zistil, že žalobou podanou na Okresný súd Bánovce nad Bebravou dňa 25. januára 2012 žalobkyňa žiadala preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č.: SVS-OP2011/026988/TGZ zo dňa 01. decembra 2011 ako aj rozhodnutie Obvodného úradu Bánovce nad Bebravou, odbor všeobecnej vnútornej správy, so sídlom Nám. Ľ. Štúra 7/7, Bánovce nad Bebravou č. ObU-BN-OVVS-PR/2011/00215 zo dňa 07.

septembra 2011, z dôvodu nezákonnosti týchto rozhodnutí. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č. k. 3S/1/2012-8 z 26. januára 2012 postúpil vec, z dôvodu vecnej príslušnosti, Krajskému súdu v Trenčíne.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný napadnutým rozhodnutím, podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č.: ObU-BN-OVVSPR/2011/00215 zo dňa 07. septembra 2011, ktorým, ako je už uvedené vyššie, bola žalobkyňa uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustila tým, že dňa 01. marca 2011 o 11:50 hod., v Bánovciach nad Bebravou, pred vchodom do predajne Orange na ulici Záfortňa zobrala na zemi položený balíček s dvomi kusmi mobilných telefónov, ktoré mali byť kuriérskou službou doručené predajni T-Mobile na ul. A. Kmeť'a a pracovník kuriérskej služby si ich tam na chvíľu odložil. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že po preštudovaní spisového materiálu dospel k záveru, že obvinená (v tomto súdnom konaní žalobkyňa) v odvolaní proti prvostupňovému administratívne rozhodnutiu neuviedla žiadne nové skutočnosti a na podporu svojich tvrdení nepredložila prvostupňovému ani odvolaciemu správne orgánu žiadne nové dôkazy. Žalovaný sa preto stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím čo do viny i druhu a výšky sankcie, odôvodnenie ktorej považoval za dôvodné a dostatočné.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočné neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnia nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba (fyzická či právnická), ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom

samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Aj keď správny súd koná v tzv. plnej jurisdikcii jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu zostáva posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu nie je zásadne súdom skutkovým a v konkrétnej právnej veci sa predovšetkým obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie veci.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a. Ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením vecí z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi.

Podľa a § 50 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 331 eur.

Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., občanovi, ktorý bol uznaný vinným z priestupku, ako aj navrhovateľovi, ak bolo konanie začaté na jeho návrh zastavené podľa § 76 ods. 1 písm. a/, b/, c/ alebo j/, uloží sa povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku. Trovy konania sa uhrádzajú paušálnou sumou, ktorú ustanoví Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom.

Správne orgány oboch stupňov ako aj krajský súd podľa citovaných zákonných ustanovení postupovali.

Námietky žalobkyne voči svedeckým výpovediam V. a J. nebolo možné uznať za relevantné, práve pre záznam z videokamery, na ktorom je zrejmé, že žalobkyňa v predajni, Orange na ulici Záfortňa v Bánovciach nad Bebravou dňa 01. marca 2012 o 11:55 hod. bola a vzhľadom na spôsob spáchania priestupku nie rozhodujúce, po akú dobu sa v samotnej predajni zdržala, nakoľko zásielka s telefónmi bola položená pred vchodom do predajne a jeho odcudzenie videla svedkyňa J., ktorá aj na odcudzenie zásielky upozornila a žalobkyňu identifikovala podľa jej predloženého videozáznamu.

Pokiaľ žalobkyňa namieta, že „Obvodný úrad v Bánovciach nad Bebravou dostatočne nepreskúmal fakty a uznal ma za vinnú, aby mohli prípad rýchlo uzavrieť“, túto námietku ani najvyšší súd nemôže uznať za opodstatnenú, nakoľko aj podľa jeho názoru správny orgán I. stupňa vykonal vo veci riadne dokazovanie a náležite zistil je skutkový stav. Pokiaľ neboli vypočutí žalobkyňou navrhovaní svedkovia A. a L., títo sa na uvedených adresách nezdržiavali (boli neznámi) a pokiaľ ich nevypočul ani krajský súd, i keď žalobkyňa v žalobe ich adresy označila, výsluchom svedkov V. a J. ako aj záznamom z bezpečnostnej kamery bol skutkový stav veci dostatočne preukázaný na to, aby žalobkyňa mohla byť uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb..

Najvyšší súd Slovenskej republiky, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia a postupu žalovaného i správneho orgánu I. stupňa, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Žalobkyni sa hodnovernými tvrdeniami ani dôkazmi nepodarilo vyvrátiť preukázaný skutkový stav ani v súdnom konaní, jej obranu najvyšší súd vyhodnotil skôr ako účelovú, keď krajský súd sa s námietkami uvedenými v žalobe náležite a dostatočne vyporiadal.

V prejednávanom prípade je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobkyne v žalobe a prečo považoval námietky žalobkyne za neopodstatnené. Preto možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za dávajúci dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní označila ďalšieho svedka Richarda Ďuriša, nar. 21. septembra 1981, neuviedla na aké okolnosti ho žiada vypočuť a okrem toho o jeho existencii zjavne vedela už prv, ak tvrdí, že predtým nebol zastihnuteľný.

Najvyšší súd ešte považuje za vhodné doplniť, že i výška sankcie - pokuty bola žalobkyni uložená na dolnej hranici sadzby danej pre uvedený priestupok a má skôr výchovný a preventívny charakter.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobkyne smerujúce proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.